

Arrest

nr. 76 106 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 november 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en van de beslissing van dezelfde datum tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. DEMEERSSEMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 september 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Diezelfde dag gaf het HIT EURODAC-systeem aan dat verzoeker op 11 mei 2011 een asielaanvraag indiende in Polen.

1.3. Op 18 oktober 2011 werd een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten verstuurd, op basis van de Europese verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van

de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

1.4. Op 24 oktober 2011 verklaarde Polen zich expliciet akkoord met de overname van verzoeker.

1.5. Op 7 november 2011 werd hem het verblijf geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing.

1.6. Verzoeker weigerde de overdracht aan Polen op 22 november 2011.

1.7. De beslissing van 7 november 2011 is de thans bestreden beslissing. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bi; het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf In het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten [D.S.]
geboren te [...], op (in) [...]
van nationaliteit te zijn Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van art.16.1.d van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 14/09/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaart op 09/09/2011 in België te zijn aangekomen. Hij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 04/05/1993 te Zimoniskoye in Rusland.

Uit het Eurodac verslag van 14/09/2011 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd op 11/05/2011 te Lublin in Polen.

Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 26/09/2011 dat hij Grozny verliet op 07/05/2011 om naar Moskou te reizen per trein. Hij verklaart dat hij vanuit Moskou doorreist met de train naar Brest en van Brest op 11/05/2011 per trein doorreist naar Polen. Betrokkene verklaart dat hij dezelfde dag nog terug gaat naar Brest. Betrokkene verklaart dat hij een dag later op 12/05/2011 terug naar Polen reist en er asiel aanvraagt. Betrokkene legt zijn paspoort voor waarin twee stempels staan van de Poolse grenspolitie. Op de ene stempel staat de datum 11/05/2011 en de naam ‘Terespol’ vermeld en op de andere staat de datum “10/05/2011” en de naam ‘Terespol’ vermeld. Op beide stempels staat het binnenkomstpijlje vermeld. Beide stempels tonen aan dat betrokkene 2 keer Polen is binnengekomen en dat hij het grondgebied van de Lid-Statens heeft verlaten maar slechts voor één dag en niet voor een periode langer dan 3 maanden. Betrokkene verklaart dat hij in Polen eerst in een centrum logeerde. Hij verklaart dat hij in het centrum aangevallen werd door Tsjetsjenen, door Wahabieten. Betrokkene verklaart dat hij er twee bij naam kent, namelijk Bakar en Alkhazur (alias Anzor). Betrokkene verklaart dat hij zijn kamer niet kon uitkomen. Hij verklaart dat ze hem altijd opwachtten. Betrokkene verklaart dat hij nadien hij zijn vriend Magomed ging wonen in Wilensk in de buurt van Warschau. Betrokkene verklaart dat zijn vriend Magomed niet genoeg geld had om hun beiden te onderhouden omdat hij ook asielzoeker is. Betrokkene verklaart dat hij op 08/09/2011 Polen verliet met een minibus en de dag erna toekwam in België. Betrokkene legt geen bewijzen neer die aantonen dat betrokkene in Polen in gevaar was of aangevallen was door Tsjetsjenen en de Wahabieten. Betrokkene geeft ook geen verdere details over de aanvallen van de Tsjetsjenen en de Wahabieten in het centrum waar hij verbleef in Polen.

Op 18/10/2011 werd er een terugnameverzoek ingediend van de Belgische overheid bij de Poolse autoriteiten. De Poolse overheid heeft op datum van 24/10/2011 ingestemd met de vraag tot terugname van betrokkene.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden

door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85G, niet zouden respecteren.

Betreffende de door de betrokkene geuite vrees voor de aanvallen van de Tsjetsjenen en de Wahabieten in Polen ten aanzien van betrokkene dient de betrokkene zich in geval van eventuele problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid te wenden tot de bevoegde Poolse diensten. Er is afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Poolse diensten de betrokkene geen bijstand en bescherming zouden bieden.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er specifieke redenen zijn waarom hij in België zijn asielaanvraag wou indienen, antwoordt hij dat hij voor België koos omdat zijn moeder hem vertelde toen hij nog in Polen was, dat zijn vader in België verbleef. Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor van 26/09/2011 dat zijn vader [D.A.] heet en dat hij in België verblijft onder het OV nr. 6551421. Hij verklaart dat zijn vader een nieuwe asielaanvraag zal indienen. Betrokkene kan geen verdere details geven over zijn vader. Na onderzoek van DVZ blijkt dat er effectief een persoon bestaat onder de naam [D.A.] met OV nr. 6551421 die asiel in België heeft aangevraagd op 28/01/2010. Op 19/08/2011 werd de asielaanvraag van dhr [D.A.] door de Belgische autoriteiten geweigerd. Dhr [D.A.] vermeldt tijdens zijn verhoor dat hij een zoon heeft die [S.] heet en die geboren is op 03/05/1993 te Belikovo in (Rusland.) Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor dat hij in ZIMONINSKOYE (Rusland) geboren is op 04/05/1993. Op het paspoort van betrokkene staat de 'Regio Rostov' vermeld als geboorteplaats. Aangezien betrokkene meerderjarig is komt hij niet in aanmerking voor een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelt betrokkene dat zijn neus gebroken is geweest en dat hij nu moeite heeft met ademen. Betrokkene stelt dat hij een groot litteken heeft op zijn arm als gevolg van foltering in Tsjetsjenië.

Aan de hand van de verklaringen van betrokkene kan niet worden afgeleid dat een overdracht aan Polen zou verhinderd worden en dat een overdracht aan de Poolse instanties een Inbreuk zou zijn op artikel 3 van het EVRM. Gelet op al deze elementen is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3.2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1 .d van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten.

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overname van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Polen“

“BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAAALDE PLAATS

Gelet op artikel 51/5, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993 en gewijzigd bij de wet van 15 september 2006,

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [D.S.] geboren te Zimoninskoye, op 04.05.1993 en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) het voorwerp is van de beslissing dd. 07.11.2011

(1)

Overwegende dat

- betrokkene het voorwerp is van een terugnameakkoord met Polen dd 24/10/2011

- uit de controle van de vingerafdrukken in het centraal systeem Eurodac van 14/09/2011 blijkt dat betrokkene, voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België, reeds asiel had gevraagd in Polen.

- hieruit mag geconcludeerd worden dat betrokkene er niet voor terugdeinst in meerdere landen een asielaanvraag in te dienen en zich bewust onttrekt aan de voor de behandeling van zijn asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat; er bijgevolg geen geloof gehecht kan worden aan een eventuele belofte van de betrokkene om zich aan te bieden om terug te keren naar de voor de behandeling van zijn asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat;

- dit het vermoeden doet rijzen dat betrokkene geen vrijwillig gevolg zal geven aan de beslissing van weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en zich vrijwillig zal begeven naar het land dat verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag, namelijk Polen. Aangezien het vasthouden van de betrokkene in een welbepaalde plaats noodzakelijk geacht werd om een effectieve verwijdering uit het grondgebied te waarborgen; Wordt besloten de betrokkene vast te houden in het Centrum voor Illegale Brugge. Zandstraat 150. 8200 SINT-ANDRIES-BRUGGE”.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verzoeker vraagt in algemene termen de schorsing en de nietigverklaring van de bestreden “beslissing van 7 november 2011”. Gelet op het feit dat verzoeker geen onderscheid maakt in zijn verzoekschrift tussen de bestreden beslissing houdende de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 7 november 2011 en de andere bestreden beslissing, tevens van 7 november 2011, met name de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, gaat de Raad ervan uit dat verzoeker de beide beslissingen wenst aan te vechten.

2.2. De Raad wijst er op dat de tweede bestreden beslissing, met name de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats van 7 november 2011, een vrijheidsberovende maatregel behelst waar de Raad niet voor bevoegd is. Artikel 71 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, §4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1, tweede lid, en §3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen”.

2.3. Gelet op het feit dat de supra besproken bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 51/5, §3 vierde lid van de vreemdelingenwet kan verzoeker hiertegen enkel beroep aantekenen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank en niet voor deze Raad. Om deze reden is het verzoek tot schorsing en nietigverklaring niet ontvankelijk, in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats van 7 november 2011.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van artikel 15 van de Dublin II verordening, de schending van artikel 8 van het EVRM, het recht op een gezins en familieleven en de schending van de motiveringsplicht.

3.1.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe: “De verwerende partij argumenteert dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de humanitaire clause zoals voorzien in artikel 15 van de Dublin II Verordening, aangezien de verzoekende partij meerderjarig is. Artikel 15, lid 1 en 2 van de Dublin II-Verordening bepaalt echter het volgende: “1, Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven. 2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

In artikel 15 van de Dublin II-Verordening wordt de meerderjarigheid van een asielzoeker niet als criterium vooropgesteld teneinde te oordelen of de humanitaire clause al dan niet dient toegepast te worden. In het eerste lid van artikel 15 van de Dublin II-Verordening wordt de humanitaire clause in

algemene termen omschreven. Gezinsleden herenigen op humanitaire gronden kan in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden.

In casu is de verzoekende partij de van de heer [A.D.] (OV 6551421). Deze laatste verblijft tot op heden in het LOI te Oudenburg. Voor zijn vasthouding verbleef de verzoekende partij tevens te Oudenburg. De sociale dienst van het O.C.M.W. te Oudenburg had een aanvraag ingediend teneinde tijdelijk de capaciteit van het LOI te vergroten, zodat vader en zoon samen in België konden verblijven. De verzoekende partij en zijn vader, de heer [A.D.] vormden alhier in België een ware gezinscel. Het tweede lid van artikel 15 van de Dublin II-Verordening wordt gesteld er bij de toepassing van de humanitaire clausule rekening dient gehouden te worden met de gezondheidstoestand van beide betrokkenen.

In casu heeft de vader van de verzoekende partij medische problemen. De heer [A.D.] werd reeds minstens twee keer geopereerd in België omwille van problemen aan de rug en de appendix. Gelet op de gezondheidstoestand van de heer [A.D.] is het aangewezen dat hij kan rekenen op de bijstand en steun van zijn zoon, de verzoekende partij. Conform de Dublin II-Verordening zouden de Belgische autoriteiten normaliter zorgen dat de verzoekende partij kan blijven en herenigd worden met zijn vader. In de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze gemotiveerd waarom de verwerende partij afwijkt van 'het normale'. De verwerende partij schendt artikel 15 van de Dublin II-Verordening en miskent de motiveringsplicht.

Naast de schending de Dublin II-Verordening, schendt de verwerende partij artikel 8 E.V.R.M., het recht op familie- en gezinsleven. De verzoekende partij en zijn vader, de heer [A.D.], vormden tot voor kort in België een ware gezinscel. Na lange tijd gescheiden te leven, hadden zij het gezinsleven weer kunnen heropnemen. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het E.V.R.M., vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cfr EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). De verzoekende partij is bij zijn aankomst in België naar het O.C.M.W. te Oudenburg getrokken, teneinde daar materiële hulp te kunnen krijgen, aangezien zijn vader, de heer [A.D.], tevens werd opgevangen in het LOI te Oudenburg. Zoals reeds gesteld had de sociale dienst van het O.C.M.W. te Oudenburg een tijdelijke verruiming van de capaciteit van het LOI aangevraagd, zodat de verzoekende partij en zijn vader effectief samen konden verblijven alhier in België. Het staat vast dat op het ogenblik van de bestreden beslissing, de verzoekende partij met zijn vader een gezinscel vormde. Uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat de Belgische autoriteiten Polen op de hoogte heeft gebracht van het verblijf van de vader van de verzoekende partij alhier in België. Aangezien de Poolse autoriteiten hiervan niet werden geïnformeerd, waren zij in de onmogelijkheid om aan de Belgische autoriteiten te verzoeken de humanitaire clausule toe te passen. Bijgevolg hebben zij hun 'akkoord' gegeven, zonder op de hoogte te zijn van het volledige dossier en heeft de verwerende partij moedwillig deze informatie achtergehouden".

3.1.3. De in het artikel 62 van de vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.1.4. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt verder zal worden onderzocht. De Raad zal infra dan ook onderzoeken of de opgegeven motieven in feite en in rechte in staat zijn om de conclusie van de bestreden beslissing te schragen.

3.1.5. Verzoeker geeft aan dat hij zich wel degelijk zou kunnen beroepen op de humanitaire clausule van artikel 15 van de Europese verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 en

dat er een schending is van artikel 8 EVRM. Hij verwijst naar de aanwezigheid van zijn vader in het Rijk, met wie hij een gezinscel vormt en naar de medische problemen van deze laatste.

3.1.6. De bestreden beslissing werd genomen in het kader van de Verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek. Verzoeker spreekt niet tegen dat de lidstaat Polen bevoegd is om zijn asielaanvraag te behandelen.

Artikel 15 van de Dublin II Verordening bepaalt het volgende:

"1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

3. Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwant(en), tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is.

4. Indien de aangezochte lidstaat zo'n verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.

5. De voorwaarden en procedures voor de toepassing van dit artikel, inclusief de bemiddelingsprocedures ter oplossing van eventuele geschillen tussen lidstaten over de noodzaak om de betrokkenen te herenigen of de plaats waar dat moet gebeuren, worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure."

3.1.7. Uit artikel 15 van de Verordening 343/2003 kan geen verplichting afgeleid worden voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de Verordening 343/2003, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag.

3.1.8. Wat betreft de humanitaire clausule waar verzoeker naar verwijst, dient te worden opgemerkt dat de Belgische staat niet kan worden verplicht zijn asielaanvraag te behandelen. Dit blijkt duidelijk uit de voornoemde Europese Verordening, waarin een mogelijkheid wordt geschapen om in bepaalde gevallen een asielaanvraag te behandelen, maar geen verplichting wordt opgelegd om dit effectief te doen, wanneer andere staten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag, conform de criteria die worden vermeld in voornoemde Europese verordening. In artikel 15, alinea 1 van de voormelde verordening staat duidelijk het woord "kan" en niet "moet". Het is immers niet de kandidaat-vluchteling die bepaalt welke staat zijn asielaanvraag zal behandelen (R.v.St., nr. 125.747 van 27 november 2003).

3.1.9. In de bestreden beslissing wordt bovendien duidelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik maken van de door artikel 15 van de verordening 343/2003 geboden mogelijkheid. Met name omdat verzoeker reeds in Polen asiel aanvroeg en dat Polen reeds akkoord ging met de terugname. Bijkomend tevens omdat verzoeker, gelet op zijn meerderjarigheid geen beroep kan doen op artikel 15,3 van de Dublin II Verordening en omdat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat een terugkeer naar Polen artikel 3 van het E.V.R.M. zou schenden.

3.1.10. Het bestuur geeft in haar motivering uitgebreid weer dat verzoeker reeds in Polen asiel heeft aangevraagd, met name op 11 mei 2011 te Lublin. Een en ander blijkt tevens uit het Eurodac-verslag van 14 september 2011. Polen heeft zich bovendien reeds op 24 oktober 2011 expliciet akkoord met de overname van verzoeker.

3.1.11. Wat betreft artikel 15,1 van de Dublin II Verordening geldt dat de Belgische overheid geoordeeld heeft dat zij geen gebruik wenst te maken van de mogelijkheid waarover zij beschikt om verzoeker alsnog in het Rijk een asielaanvraag te laten indienen en deze hier te behandelen. Zoals supra reeds gesteld is de Belgische overheid in deze niet verplicht dit te doen.

3.1.12. Wat betreft artikel 15,2 van de Dublin II Verordening toont verzoeker niet aan dat hij afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd.

3.1.13. Wat betreft artikel 15,3 van de Dublin II Verordening geldt dat verzoeker geen niet-begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat, in casu België, één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen. Verzoeker is geboren op 4 mei 1993 en is dus meerderjarig.

3.1.14. Het is dan ook in deze context dat de zinsnede: *“aangezien betrokkene meerderjarig is komt hij niet in aanmerking voor een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15”* uit de motivering gelezen dient te worden. Daar het duidelijk is dat verzoeker niet valt onder de toepassing van artikel 15, 2 van de Dublin II Verordening gelet op de afwezigheid van enig bewijs dat zou kunnen leiden tot de toepassing van dit artikel en gelet op het feit dat het bestuur heeft geoordeeld, binnen de bevoegdheid die haar wettelijk toekomt, dat het niet opportuun is om verzoekers asielaanvraag als nog in België te behandelen daar er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoeker in Polen zijn asielaanvraag niet naar behoren behandeld kan zien. In iedere hypothese behoort de keuze van de mogelijkheid tot de behandeling van een asielaanvraag door één bepaalde lidstaat niet toe aan de asielzoeker. Het is immers de bedoeling van de Europese reglementering om uit te sluiten dat de asielzoeker zelf de lidstaat zou kiezen die zijn asielaanvraag zou behandelen.

3.1.15. Verzoeker verklaarde op 26 september 2011, ter staving van zijn asielaanvraag, dat toen hij nog in Polen was, zijn moeder hem vertelde dat zijn vader in België zou zijn. Verzoeker gaf verder de naam van zijn vader op en zijn OV-nummer. Verder kon verzoeker evenwel geen details geven over zijn vader. Na onderzoek door het bestuur bleek er effectief een persoon te bestaan onder die naam en dat OV-nummer. Deze man verklaarde inderdaad tijdens zijn verhoor dat hij een zoon heeft die S. heet en die geboren is op 3 mei 1993 te Belikovo in Rusland.

3.1.16. Verzoeker heet inderdaad Salman, doch hij verklaarde evenwel zelf geboren te zijn op 4 mei 1993 te Zimoninskoye in Rusland. Op verzoekers paspoort staat 'regio Rostov' (Rusland). Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde verzoeker dat zijn neus gebroken is geweest en dat hij een groot litteken heeft op zijn arm.

3.1.17. Door te verwijzen naar een gezinsband met zijn vader en naar de gezondheidstoestand van zijn vader, slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing van 7 november 2011 te weerleggen. Verzoeker toont als meerderjarige niet aan dat hij deel is van het 'gezin' van zijn vader. Overigens werd er nooit enige melding gedaan door verzoeker van het feit dat hij met zijn vader zou samenwonen noch dat zij allebei gezondheidsproblemen zouden hebben. Deze elementen worden thans voor het eerst voorgehouden, doch geenszins bewezen aan de hand van concrete elementen.

3.1.18. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht gemotiveerd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid die voorzien wordt in de artikelen 3, tweede lid, en 15 van de Dublin II Verordening (343/2003/EG). Een schending van artikel 15 van de Dublin II Verordening of van de motiveringsplicht dienaangaande ligt dan ook niet voor. De opgegeven motieven zijn in feite en in rechte in staat zijn om de conclusie van de bestreden beslissing naar rede te ondersteunen.

3.1.19. Verzoeker houdt vervolgens een schending van artikel 8 E.V.R.M. door de bestreden beslissing van 7 november 2011 voor.

3.1.20. Artikel 8 van het EVRM bepaalt vooreerst als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.1.21. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.1.22. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.1.22. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing

van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.1.23. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.1.24. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.1.25. Verzoeker stelt in diens verzoekschrift dat *“Naast de schending de Dublin II-Verordening, schendt de verwerende partij artikel 8 E.V.R.M., het recht op familie- en gezinsleven. De verzoekende partij en zijn vader, de heer [A.D.], vormden tot voor kort in België een ware gezinscel. Na lange tijd gescheiden te leven, hadden zij het gezinsleven weer kunnen heropnemen (....) De verzoekende partij is bij zijn aankomst in België naar het O.C.M.W. te Oudenburg getrokken, teneinde daar materiële hulp te kunnen krijgen, aangezien zijn vader, de heer [A.D.], tevens werd opgevangen In het LOI te Oudenburg. Zoals reeds gesteld had de sociale dienst van het O.C.M.W. te Oudenburg een tijdelijke verruiming van de capaciteit van het LOI aangevraagd, zodat de verzoekende partij en zijn vader effectief samen konden verblijven alhier In België. Het staat vast dat op het ogenblik van de bestreden beslissing, de verzoekende partij met zijn vader een gezinscel vormde. Uit de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden dat de Belgische autoriteiten Polen op de hoogte heeft gebracht van het verblijf van de vader van de verzoekende partij alhier in België. Aangezien de Poolse autoriteiten hiervan niet werden geïnformeerd, waren zij in de onmogelijkheid om aan de Belgische autoriteiten te verzoeken de humanitaire clause toe te passen. Bijgevolg hebben zij hun ‘akkoord’ gegeven, zonder op de hoogte te zijn van het volledige dossier en heeft de verwerende partij moedwillig deze informatie achtergehouden”*.

3.1.26. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

3.1.27. In casu refereert de verzoekende partij naar het gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M., dat hij hier zou leiden met zijn vader. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

3.1.28. Om te beoordelen of er in casu sprake is van een ‘gezinsleven’ dient te worden nagegaan of er nog banden waren tussen verzoeker en zijn vader en of deze banden ressorteren onder deze zoals bedoeld in het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003). Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 14 september 2011 in België asiel aanvroeg. Opmerkelijk is dat verzoeker in zijn terugname-vragenlijst van 26 september 2011 op de vraag *“Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?”* antwoordt als volgt: *“Mijn moeder vertelde me toen ik in Polen was dat mijn vader in België is.”* Hieruit kan opgemaakt worden dat verzoeker en zijn vader voorafgaandelijk in Polen al evenmin werkelijk leefden in een ‘gezinsleven’. Te

weten dat verzoeker voordien in Polen verbleef en zijn vader reeds op 28 januari 2010 een asielaanvraag indiende in België.

3.1.29. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij dat hij financieel afhankelijk zou zijn van zijn vader of dat hij deze dient te verzorgen. Een bewijs van samenwonen wordt evenmin bijgebracht. De aanvraag van de sociale dienst van het OCMW te Oudenburg voor een tijdelijke verruiming van hun capaciteit, waar verzoeker van beweert dat dit gevraagd zou zijn omwille van verzoekers vraag om bij zijn vader te kunnen wonen, is geen bewijs van werkelijke samenwonen. Als meerderjarige toont verzoeker zodoende geen dergelijke band van afhankelijkheid tussen hem en zijn vader aan.

3.1.30. Uit de stukken van het administratief dossier en verzoekers oorspronkelijke verklaringen kan zodoende niet worden afgeleid dat verzoeker en zijn vader werkelijk een 'gezin' vormen. Bovendien is er slechts een 'gezinsvorming' in het Rijk van ruim één maand, met name van 14 september 2011 tot 7 november 2011. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich immers te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cfr EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.1.31. In iedere hypothese kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken, doch enkel dat verzoeker wordt overgedragen aan de bevoegde lidstaat Polen, alwaar hij een asielaanvraag indiende. Een schending van artikel 8 van het E.V.R.M. ligt niet voor.

3.1.32. Verzoeker stelt tenslotte nog het volgende: *“Uit de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden dat de Belgische autoriteiten Polen op de hoogte heeft gebracht van het verblijf van de vader van de verzoekende partij alhier in België. Aangezien de Poolse autoriteiten hiervan niet werden geïnformeerd, waren zij in de onmogelijkheid om aan de Belgische autoriteiten te verzoeken de humanitaire clausule toe te passen. Bijgevolg hebben zij hun ‘akkoord’ gegeven, zonder op de hoogte te zijn van het volledige dossier en heeft de verwerende partij moedwillig deze informatie achtergehouden”*.

3.1.33. De Raad laat gelden dat het niet aan Polen toekomt om België te verzoeken de humanitaire clausule, vervat in artikel 15,1 Dublin II Verordening, al dan niet toe te passen. Het komt immers aan de Belgische overheid toe zelf te oordelen of zij dit doet, zonder dat er een wettelijke verplichting dit te doen op haar rust. De Raad wijst er op dat Polen akkoord is gegaan met de terugname omdat verzoeker reeds in Polen een asielaanvraag heeft ingediend, een rechtsfeit dat overigens noch door verzoeker, noch door Polen ontkend wordt.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker wederom de schending op van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van artikel 15 van de Dublin II verordening, de schending van de motiveringsplicht alsook de schending van artikel 3 van het E.V.R.M.

3.2.2. Verzoeker licht zijn tweede middel als volgt toe: *“De verzoekende partij heeft tevens medische problemen. Ten gevolge van de persoonlijke problemen die de verzoekende partij heeft gekend in zijn land van herkomst, heeft hij problemen aan de neus. Hieromtrent heeft de verzoekende partij dokter Jozef Paternoster geconsulteerd. Op 14 november 2011 werd een operatie (neustussenschotcorrectie + reductie) gepland bij dokter Alexandre Beernaert in het AZ Sint-Jan te Oostende (stuk 3). Niettegenstaande de verzoekende partij deze medische problemen heeft te kennen gegeven bij de verwerende partij, werd hij het nemen van de bestreden beslissing hiermee geen rekening gehouden. Bij een gedwongen terugkeer naar Polen zal de verzoekende partij immers geen toegang meer hebben tot adequate gezondheidszorgen (zie Infra). Daarnaast is het zo dat de verzoekende partij problemen heeft gekend met Russische landgenoten in Polen, namelijk hij werd op een dreigende manier lastig gevallen door deze landgenoten. De verwerende partij wijst deze problemen af, aangezien er geacht wordt dat de verzoekende partij zich kon richten tot de bevoegde Poolse diensten met dergelijke problemen en dat er geen reden is om testellen dat de verzoekende partij geen bijstand of bescherming zou kunnen krijgen bij de bevoegde Poolse diensten. De verzoekende partij benadrukt dat hij, niettegenstaande hij de incidenten heeft gemeld bij de sociale dienst van het centrum in Polen, er hem op geen enkele manier enige hulp werd boden. Zijn klachten werden evenmin genoteerd. De verzoekende partij is in de absolute onmogelijkheid om hieromtrent een objectief bewijs voor te leggen.*

Dat de situatie voor asielzoekers in Polen allesbehalve rooskleurig is en dat de omschreven situatie die de verzoekende partij in Polen heeft ervaren met de realiteit overeenstemt, ken ook gelezen worden in een rapport van Jörg Gebhard dd. januari 2009, waarin we ondermeer volgende opmerkingen kunnen lezen betreffende 'asiel in Polen': (....)

Hoewel geciteerd rapport dateert van januari 2009, is wat geschreven werd nog steeds actueel. Vele van de aangehaalde probleemstellingen betreffen immers structurele problemen of problemen die op de allereerste plaats een mentaliteitswijziging nodig hebben vooraleer het probleem ten gronde kan aangepakt worden. Aan al deze problemen tegemoet komen, is een werk van lange adem. In de bestreden beslissing wordt gewag gemaakt dat Polen, als lidstaat van de Europese Unie, gebonden is door dezelfde internationale verdragen van als België en dat er geen enkele aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure niet zouden respecteren. Deze stelling wordt tegengesproken door de boven vernoemde objectieve informatie. Er dient gewezen te worden op het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: (....) (stuk 5) De nationale overheid kan zich bijgevolg niet zondermeer beroepen op het algemeen vertrouwensbeginsel ten opzichte van een andere lidstaat. De verwerende partij had daarentegen eerst in concreto moeten nagaan hoe Polen zijn internationale verplichtingen en EU-richtlijnen in verband met de opvang van asielzoekers en de asielprocedure in de praktijk brengt en individuele garanties eisen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten de situatie in concreto na te gaan en te analyseren. Alle elementen wijzen er op dat repatriëring van de verzoekende partij naar Polen een ernstig risico inhoudt voor een schending van artikel 3 E.V.R.M."

3.2.3. De Raad laat gelden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

3.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing leert dat de motieven op grond waarvan de beslissing is genomen worden aangegeven.

3.2.5. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, van 26 maart 2002). De bestreden beslissing werd op uitvoerige wijze gemotiveerd. De motieven die opgegeven worden in de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een correcte voorstelling van de feiten en zijn tevens duidelijk, in de aanhef, naar rechte gemotiveerd. Verzoeker betwist overigens niet dat hij in Polen reeds asiel aanvraagde. Voorts verwijst de Raad hier naar de bespreking van het eerste middel.

3.2.6. Waar verzoeker tijdens zijn interview naar medische problemen, stelt de Raad vast dat het gaat om 'een gebroken neus' en 'een groot litteken', beiden opgelopen in het verleden buiten het Rijk. Verzoeker voert nergens aan dat deze lichamelijke condities hem vandaag zouden beletten om te reizen of dat deze condities nog steeds enige medische verzorging of opvolging van een bepaalde aard vergen.

3.2.7. Voorts kan naar rede bezwaarlijk gesteld worden dat de door hem aangehaalde 'gezondheidsproblemen' genegeerd werden of dat deze danig zwaarwichtig van aard zijn. Het bestuur heeft het in haar motivering immers over deze 'gezondheidsproblemen', doch heeft deze evenwel niet weerhouden.

3.2.8. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 van het E.V.R.M.

3.2.9. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.2.10. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3.2.11. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.2.12. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

3.2.13. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door

artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.2.14. Verzoeker betoogt of stuurt er in zijn verzoekschrift minstens op aan dat hij als Rus in Polen, zou behoren tot een welbepaalde, meer kwetsbare groep, met name de groep van de Russen in Polen. Verzoeker tracht dit te staven met uittreksels uit het rapport van Jörg Gebhard, *“Tsjetsjeense asielzoekers in Polen”* van januari 2009. Verzoeker meent dat de Belgische overheden bij de beoordeling van zijn verblijfssituatie, nog geen behoorlijke toetsing van een terugkeer naar Polen aan artikel 3 van het E.V.R.M. gedaan heeft. Verzoeker toont evenwel nergens aan van Tsjetsjeense origine of afkomst te zijn. Verzoeker is naar eigen zeggen immers een Rus afkomstig uit de regio Rostov-on-Don, alwaar hij geboren werd in Zimoninskoye of in Belikova, althans volgens verzoekers vader.

3.2.15. De Raad wenst er op te wijzen dat het betoog van verzoeker aannemelijke verklaringen, bewijzen of begin van bewijsstukken ontbeert, om te kunnen aannemen dat verzoeker als individu werkelijk een persoonlijk en reëel risico loopt een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. te ondergaan.

3.2.16. De rechtspraak van het EHRM mag dan wel bij wijze van uitzondering, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, zoals verzoeker in casu tracht te betogen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM toepassen laten vinden, wanneer een verzoekende partij aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort. (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In die omstandigheden vereist het EHRM niet dat een verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dit de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming denkbeeldig zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van die verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.2.17. Verzoeker beweert dan wel tot een dergelijke groep, die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, te behoren maar hij kan deze bewering niet aannemelijk maken. Uit het administratief dossier blijkt immers geenszins dat verzoeker met enige zekerheid tot dergelijke groep behoort. Verzoeker stelt dan wel dat hij door een Tsjetsjeen en een Wahabiet werd lastiggevallen in het opvangcentrum in Polen. Verzoeker brengt hiervan zelfs geen begin van bewijs bij. Een bewijsvoering die nochtans niet als onmogelijk voorkomt. Verzoeker slaagt er zo ook niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, daar waar er duidelijk gesteld wordt dat verzoeker geen bewijzen voorlegt die aantonen dat hij in Polen in gevaar was of aangevallen was door Tsjetsjenen en Wahabieten en dat hij ook geen verdere details gaf over de aanvallen van deze mensen in het centrum waar hij verbleef in Polen. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat er voor hem persoonlijk een reëel risico op een slechte of incorrecte behandeling dreigt, en dit allerminst gezien de garanties verleend door de Poolse overheid. Het in te roepen risico dient duidelijk een individueel karakter te hebben dat voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

3.2.18. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat dan ook niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 van 27 maart 2002, R.v.St. nr. 105.262 van 28 maart 2002, R.v.St. nr. 104.674 van 14 maart 2002). Een schending van artikel 3 van het E.V.R.M., door de bestreden beslissingen, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.2.19. De Raad verwijst voor de bespreking van de opgeworpen schending van artikel 15 van de Dublin II Verordening naar de uitgebreide bespreking hier van bij de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC